

*Donomágiában lemegy a nap**
avagy visszatérés az Ilja Varsavszkij-konvektorba

Pokrony József mereven bámulta a tükröt. Kopaszodó fején égnek állt a pár hajtincs. Hiába próbálta lefésülni, nyomban felkunkorodott. Dühösen a toalett-polc-hoz vágta a műanyag fésűt, mintha az tehetett volna az elmúlt negyven év testi-lelki öregedéséről.¹

Amint lehiggadt, leült a műanyag lapú asztal mellé, megitta cikóriakávéját, s elrágcsált egy száraz vitaminos ostyát. Alig fejezte be az evést, fölharsant az ajtó fölé szerelt munkakürt. Pokrony az előszobában a nyaka köré tekerte műszálas sálját, fölvette műbőr kabátját, s a fejébe nyomta műprém sapkáját. A komód tetejéről leemelte az aktatáskát, beütötte az ajtó minikomputerébe a nyitó, majd a záró programot. Ekkor vette észre, hogy az előző napi idegroham bizonyítékeként, hosszan föl lett hasítva a tapéta...

Lassan siklott alá a lift. A körötte állók évtizedek óta ugyanazok az emberek voltak, ugyanazzal a semmibe révedő tekintettel. Ahogy azt megszámlálhatatlan reggelen tette, aznap is tetőtől talpig végigmérte Pásztor Izabella kisasszonyt. Pillantása fölitta a csábító test, a föltűzött hollófekete haj látványát; orra mélyet szippantott a nő gyöngyvirágillatából. De a húsz éve még nádszálvékony derék mára teltkarcsúvá vált, s a haját – mely egykor fekete volt, mint az éjszaka – hullócsillag-évek csíkozták ezüstsínűre.

Negyven... harminc... húsz... tíz: napok... hetek... hónapok... évek emeletei.

A földszintre érve szétesűszott a felvonó ajtaja. Pokrony József szorosan Pásztor kisasszony mögött haladva kísétált a lift és a toronyház figyelőkamerás, üveglapokkal tapétázott átriumából a szabadba. Ott szem elől tévesztette a nőt. Pillanatig várt, majd elindult az ellenkező irányba. Fekete műbőr kabátjában, fekete aktatáskájával tökéletesen beleolvadt a milliós nagyváros emberfolyamába.

Országos Levél-, Szalag-, Lyukkártya-, Telefaxtár. Hatalmas bíbor táblán szikráztak az aranyszín betűkből kirakott szavak.

Rosszul világított, hosszú folyosón bandukolva jutott a 333-as ajtóig. Mögötte a Levéltár kutatórészlegének kis csoportja dolgozott. Nem véletlenül voltak ilyen eldugott helyen: munkájuk Donomágiának olyan régi, történelmi korszakára korlátozódott, mely időszakból csak kézzel és mindenféle romlandó anyagra írt dokumentumok maradtak az utókorra. Ezzel a fárasztó és felesleges munkával csak olyan alkalmazottakat bíztak meg, kiket a vezetőség szerint nem lehetett komoly tudományos feladattal „terhelni”.

* Ilja Varsavszkij (1908–1974) szovjet-orosz író 1966-ban megjelent kötetének címe (Солнце заходит в Дономаге)

A kollégái csak a köszöntés pillanatára emelték föl a fejüket, rögtön folytatták a megsárgult lapok forgatását. Megnyugvással töltötte el Józsefet ez a szokványos rideg hangulat.

Külön kis szobája volt, ami fokozta munkatársainak ellenszenvét. Fáradtan tottyant le a fatámlás székre. A kényelmetlen bútordarab egy hatalmas, a helyiséget kitöltő asztal mögött állt. Maga elé húzta a papírköteget, amelyet előző nap nem tudott kellőképpen átvizsgálni. Középkori, megfejtetlen ákombákkal teleírt papirost vett a kezébe. Az asztali komputer szkennérének széles bemeneti nyílásába helyezte a sárga lapot, s figyelte, amint csúszni kezd befelé. A számítógép-képernyőn íródott ki a lefordított szöveg. Pokrony meglepetten látta, hogy nem hagyományos vallási vagy gazdasági iratról van szó, hanem egy a huszonegyedik század nyelvére átírható kémiai képletsorról. Gyorsan lejegyezte a számok és betűk együtteséből álló szöveget. Mikor a szkennér nyílásában újból megjelent, kikapta onnan, áramtalanította a gépet, s a teleírt lappal a kezében elindult az OLSZLYT középkori tudománnyal foglalkozó részlegébe.

Néhány emelettel feljebb a helyiségben csupa villogó képernyőjű nagyszámítógép dolgozott. Köztük szinte elveszett az alacsony gyakornok. Csábi Titanilla: ez a név állt a köpenyére feltűzött lapon. Vállig érő gesztenyebarna haja alól kíváncsian csillogott a szeme. Bájos jelenség volt, még Pokrony savanyú ábrázata is felderült a látványától. Az agglegény-szívet csak az ital és az ártatlan, gyermeki tekintet tudja megdobogtatni... Elszégyellte magát gondozatlan külsője miatt. Ráhúzta ingjének kikeményített ujját a csuklójára. (Az ütőér táján széles forradás tanúsította a legutóbbi öngyilkossági kísérletét. Az eset után agyának temporális lebenyébe, az amigdalába ültettek egy apró pszicho-ellenőrző chipet, amely a heves, felindult lelkiállapotát jelezte a Központi Bioellenőrnek – az orvostudomány az utolsó menekülési utat is igyekezett elvágni előle!) De ez a tény akkor és ott nem foglalkoztatta tovább. Elfeledettnek hitt emóció töltötte el...

Hebegve nyújtotta át a képletekkel teli lapot. Titanilla elvette, és sietve betáplálta az adatokat a billentyűzeten. Egy pillanatra felcsúszott a ruha a csuklójáról, és Pokrony József az ibolyaszín erekkel átszőtt márványfehér kézfej alatt megrendülve fedezte fel a „falcolás” sötét hegét...

Közben adatok gördültek a számítógép képernyőjén: a középkori „recept” bonyolult kémiai képletsor, ám a benne leírt vegyületet sehol sem alkalmazták, a korabeli dokumentumokban nem talált erről szóló utalást a Központi Komputer mindentudó memóriája.

– Talán egy vajákos serkentőszere lehetett... – kuncogott a lány. Pokrony zavartan simogatta kopasz kobakját.

– Elképzelhető. Valami olyasféle szer is lehetett. Kisasszony, köszönöm a segítségét! – Mosolyt erőltetve elsietett.

Ahogy a folyosón téblábolt, a szégyen pírja ült ki arcára. Szégyellte magát a gyors megfutamodásért – mondhatott volna valami kedvesebbet is búcsúzóul. Hiába, az elkótyavetyélt, magányos évek kitörölték elméjéből az udvarlás

simogató szóvirágait. Ahogy ott állt Titanilla előtt, azonnal megrohanta az elutasítástól, a megszágyenüléstől való félelem. Örült, hogy elszaladhatott a lány fürkésző pillantása elől. Zavaros gondolatainak gödréből ekkor bukkant elő a kis gyakornok által használt szó: serkentőszer! *Serkentőszer, ami feledteteti az előnytelen külsőt, felkelti az évek óta szunnyadó nemi vágyat. A serkentőszer a megoldás! Az ajtó, amelyen kijuthat a tömény unalom házából, a testi-lelki impotencia hatására kialakult önkínzás börtönéből! Serkentőszer!* – a szó által kavart érzelemhullám előntötte tudatát. – *Nyugalom! Higgadj le, Jóska! Semmi felesleges izgalom, ami felkeltheti a Bioellenőr figyelmét!*

Visszatérve a 333-as szobába leült az asztal mögé, és a munkaidő végéig nagy halom, feledésbe merült jelekkel telirótt, régmúlt idők illatát árasztó tekercsbe feledkezve dolgozott. A megváltó, bűgő hang után sebes léptekkel elhagyta az OLSZLYT tízemeletes, katonai erődítményre hajazó épületét.

A taxi végigszágulott a metropolis bevásárló-körzetein. A szomszédok, ha érdeklődtek egyáltalán, annyit láthattak, hogy Pokrony egy barna dobozt cipel föl a lakásába. Telírkta a szobát mindenféle műanyag tálkával. Ezekbe különböző halmazállapotú anyagokat töltött. A kémiai összetételt ellenőrző műszer kiíróján viharsebessen ugrándoztak az elemeket jelölő betűk, s a vegyértékek indexei. Késő estig, majd tovább, hajnalig dolgozott. Pokrony lakásában füstfelhő, szűrő szagorgia kavargott. Hősünk a besötétedés után ki merte nyitni az ablakot is, de a város szennyezett levegője nemhogy felfrissítette, inkább súlyosbította az agyába kúszó alattomos főfájást.

A hajnal első fénysugarával egy időben készült el az ősi „recept” alapján összekotyvasztott oldat. Az elemzőműszer nem volt képes pontos adattal szolgálni az áttetsző-smaragszínű folyadékról. *Serkentőszer!* Ez a szó járt akkor is Pokrony elméjében, amikor remegő kézzel a nap vörös korongja elé emelte az „elixírral” teli üvegkancsót.

Elborította elméjét a múlt fájó emléke: előnytelen fizikuma elriasztotta a holo-filmek csillagai után epekedő nőket. Ha mégis talált volna egy lányt, ugyan mit remélhetett volna hosszú távon a kapcsolattól? Csak egy huszonöt négyzetméteres betonkalitkára tellett a fizetéséből. A polgári besorolása olyan alacsony volt, hogy sem saját, sem örökbe fogadott gyermekre nem kaptak volna engedélyt. Donomágiának nem volt szüksége még több esetlen, élhetetlen emberre. Szülei halála után a magány szegődött mellé társul... Most, amikor elkészült, a kezében csillogott a testi-lelki impotenciára a gyógyszer – nem tudta rászánni magát a következő lépésre. Ha rátört az idegroham, könnyen fölvagdosta az ereit, ám az előcsörtető gyávasága nem engedte, hogy lenyeljen a folyadékból egy kortyot sem.

Mi van akkor, ha mérge? A kérdésnek a gondolatára is összerendezte; bár tudta, a műszer semmilyen emberi szervezetre káros hatást nem mutatott ki. A falra szerelt munkakürt riasztotta föl tépelődéséből. *Még elkések a munkahelyemről!*

Kapkodó mozdulattal szedte össze a szobában szanaszét heverő tálakat, fölsöpörte a padlóra hullott szemcséket, letörölte a falra fröccsent folyadék

maradványát. Lefődte a Szeret tartalmazó kancsó tetejét, s elrejtette a szobafalba épített szekrényben. Sietve megmosakodott, átöltözött, s mint minden reggel, aznap is elfoglalta helyét a lefelé vánszorgó liftben, Pásztor kisasszony illat-körében. Ám ezúttal nem meresztette rá fájdalmas tekintetét: lelki szemei előtt egy szinte gyermeki arc, a bájos Csábi Titanilla vonásai bontakoztak ki.

A munkahelyén a szokásosnál is feszültebb hangulat fogadta. Libusov Szvetlána (vén)kisasszony utálkozó és riadt, Zsíros Szaniszló nyíltan gyűlölködő pillantása kísérte a kis hivatali szobáig. Csupán Ránczos Alajos bácsi nézett föl rá sajnálkozva... Belépve a helyiségbe, az asztal mögött egy koromfekete egyenruhás férfit talált. Amikor meglátta Pokronyt, fölpattant a székből és zordan végigmérte.

– Ön Pokrony József? – mordult rá.

– Igen, uram... – hebegte hősünk.

– Kemény János hadnagy vagyok, a rendőrség bünyügyi osztályáról. Kérem, kövessen! – a nyomozó az orra elé emelte az igazolványt, majd ugyanazzal a mozdulattal az ajtó felé intett.

– Igenis, hadnagy úr.

Pokrony remegő térddel lépdelt a szűkszavú tiszt előtt. Az nem a páncélozott rendőrségi járműbe tuszkolta, hanem – pár emelettel lejjebb – egy szűk szobába. A csupasz falak és a helyiség közepén árválkodó támlátlan szék nem hatott túl bizalomgerjesztően.

– Üljön le, Pokrony! – csattant a tiszt hangja. – Néhány kérdésem lesz magához, szorítkozzon lényegre törő válaszokra. Rendben?

– Igen, uram... – suttogta elcsukló hangon József, s vadul törölgette izzadó homlokát.

Észrevette, hogy vallatója egy marokba illő készüléket húz elő a zsebéből, bekapcsolja, majd hősünkre irányítja.

– Ismeri ön Csábi Titanillát?

– Igen, hadnagy úr... – a kérdés pengeként hasított a szívébe, nagyot nyelt a válasz után.

– Találkozott a napokban az említett hölgygel?

– Igen. – *Mit akarhat tőle a hadnagy?*

– Mikor? – a tiszt a hátát a falnak támasztva állt. Szemöldökét felhúzva József gyöngyöző homlokára meredt, kezében halkán zümmögött a gépezet.

– Tegnap...

– Pontosan?

– A munkaidőm alatt bizonyos adatok szükségeltettek a...

– Ne halandzsázzon, Pokrony! Azt kérdeztem, hogy mikor volt a lánnyal együtt? – Kemény ellépett a faltól, jobb kezét előrelenдítette.

– Tizenegy óra tájban, lehet, kicsit később. – Pokrony ijedten behúzta a nyakát, ebben a testtartásban várta a pofont, ám az ütés elmaradt. Vallatója mély lélegzetvétel után higgadtan kérdezte tovább.

- Hol találkozott Csábi kisasszonnyal?
- A középkori tudományok részlegének komputer-osztályán.
- Az hol van?
- Néhány emelettel felettünk, hadnagy úr.
- Tartózkodtak mások is a helyiségben?
- Nem, hadnagy úr.
- Pokrony, mit keresett maga a komputerok közt, miről beszélgettek Csábi

Titanillával?

– Mint említettem, szakmai ügyben kértem a segítségét. Elemzés végett átadtam egy archaikus nyelvről lefordított szöveget, amelyet ő betáplált a gépbe. Néhány perc múlva elkészült az elemzés, amit a kisasszony visszaadott nekem. Ezután eltávoztam az osztályról.

A nyomozó lehajtott fejjel, lassan körbejárta a széket. Józsefnek belesajdult a nyaka, ahogy a szemével követni próbálta.

– Hm. A műszer szerint igazat mond. Ki tudja? – dünnyögte a tiszt, aztán már hangosan Józsefnek szegezte a kérdést: – Pokrony úr, milyennek látta Csábi kisasszonyt? Úgy értem: észrevette rajta, hogy esetleg feldúlt, ideges?

– Nem – vágta rá csodálkozva Pokrony.

– Maga szerint, vonzó nő volt?

– Igen, meglehetősen szép lány... – derű töltötte el Pokrony lelkét, amikor Titanillára gondolt, ám a hirtelen támadt megérzés fagyot lehelt a szívére. – Miért beszél róla múlt időben? Csak nem történt valami baleset?

– Nos, Csábi Titanilla meghalt. Szexuális bűntény áldozata lett. Az elmúlt nap – fél tizenkettő és tizenkét óra közti időpontban – valaki megerőszakolta a komputer-osztály melletti toalett-helyiségben. Csábi kisasszony pszichikai állapota meglehetősen gyenge volt, korábban több kísérletet tett az öngyilkosságra; most a székén és a fájdalom olyan erős felindulást okozott a lelkében, hogy egyből a nyaki ütőerét vágta el... Mire a Bioellenőr riasztása nyomán az orvos megérkezett, már halott volt. Az élete utolsó neurális-mozzanatait visszatükröző agyimpulzusok, a helyszínelés, valamint a patológiai vizsgálat felderítette az öngyilkosság előzményét, a kiváltó okot, de az erőszakot elkövető személyét nem.

– Borzalmas... – Pokrony kábán tartotta tenyerében kopasz fejét. Kemény azonban kíméletlenül tovább kérdezett:

– Tehát ön tizenegy óra után járt a kisasszonynál, megvárta, míg a Központi Számítógép végez a dolgával, majd elhagyta a komputer-osztályt?

– Igen, hadnagy úr.

– Ezt a munkatársai megerősítették, legalábbis azt, hogy tizenegy óra után elhagyta a munkahelyét... Megkérném valamire, Pokrony úr! A kollégái, hacsak pletyka útján nem értesültek róla, semmit nem tudnak a Csábi kisasszonnyal történtek részleteiről; az itt elhangzottakról ne tegyen említést senkinek! Még valami! Néhány napig tartózkodjon elérhető helyen, hogy pontosan fogalmazzak: ne hagyja el a város területét. Rendben?

– Nem szoktam utazgatni, uram.

– Tudom. Akkor végeztünk, folytassa a munkáját! Viszontlátásra, Pokrony úr.

– Viszontlátásra...

Mint egy holdkóros, úgy támol ygott vissza a szobájába, lerogyott a székre. Csüggedten ült órákon keresztül. Nem mert kimenni; szinte látta, amint Libusov asszony még az ajtaja irányából is elfordítja a fejét, Ránczos bácsi egy vaskos könyv fölé hajolva dörög magában, Zsíros pedig tollat ragad, s a következő szöveget írja egy cetlire: „*Tudd meg: mocskos kéjenc, aljas gyilkos vagy! Többet szóba sem állok veled!*”

(Ezt a lapocskát az ebéd után visszatérve megtalálta az asztalán, azonnal felismerte a gyerekes gyöngybetűkről a hájas Szaniszló írását.)

Úgy látszik, mégis beindult a pletyka-gépezet! – vélte. S nem is akárhogyan – őt gyanúsítják! Pokrony idegei nem voltak vasból. Kirúgta maga alól a széket, fölkapta az asztalon heverő aktatáskát, lerángatta a fogasról a kabátot, majd a 333-as számmal ékesített ajtót dühösen becsapva elrohant.

Tiszta téboly! Hogy vádolhatnak engem? A Bioellenőrzés rögtön kimutatta volna, ha valami disznóságon töröm a fejem és feltüzelem magam! Igaz, amikor Titanilla említette a serkentőszert, kissé izgatott lettem, de hát ez nem lehet... Elegendem van ebből a rohadt, kémkedő, embertelen világból!

A lakásban az első útja a beépített szekrényhez vezetett; úgy emlékezett, hogy aznap a huszadik óra után lesz víz a csapokban, s a pirulákat csak folyadékkal tudta lenyelni. Előkapta hát az átlátszó zöld elixírt tartalmazó kancsót, s egy poharat telitöltött a tartalmával.

Méreg vagy nem méreg, mindegy! Kirobogott a konyhába. Ott a polcról levette a nyugtatókkal teli dobozt, s a tenyerébe öntötte a fehér tablettákat. Viszszabotorkált a fürdőszobába: a tükörből örületben égő tekintet meredt rá... Előbb a folyadékból húzott egy nagy kortyot...

...Valami iszonyú tört az elméjére! Lába kiperdült alóla, elvágódott a sima járólapon. A szeme elé kapott, kiejtette a poharat a kezéből, de a műanyag csattanására sem tért észhez. A színek elektromos szikraként cikáztak fájdalmában lehunytt szemhéja mögött. Hasogatás kúszott végtagjaiba, ám ez a közelébe se ért a kinnak, ami az agyát feszítette, szinte szétrepesztette!

Valami kegyetlen, ősi dolog ez... – futott át a még éber tudatán –, *mégis méreg volt az a lötyty...*

Abbamaradt a győtrelem, majd – mint amikor a csöndes szobában bekapcsolnak egy rádiót – dallamosan bűgó hang töltötte ki az elméjét...

Köszöntelek, Testvér! Nem tudhatom, név szerint ki vagy: az biztos, hogy későbbi kor gyermeke. Ha ismered a Titkos Tudomány történetét, akkor hallhattad a nevem: Albertus Magnus. Nem hallucinálsz! Az ital, amit az Utasítás szerint készítetted, az elmédben kioldott egy ősi csomót... Nem sejthetem, hogy a te idődben milyen fejlett az élettan tudománya. Fölfedeztél-e már a „hidat”, amely egykor

a nagy- és kisagy közt ívelt láthatatlanul, ám az elmúlt évtízezredek alatt – idegen hatások által – leromboltatott? Csak néha sikerül a tudatnak átjutni a keletkezett szakadék fölött: most egy ilyen pillanatot élsz át! Ez az új adottságod, mely többé el nem vehető tőled, képessé tesz az élő és élettelen anyag által kibocsátott parányi éterikus jelek fölfogására. Agyad érzékeli az elmúlt napok élettani maradványsugárzását; ezek a jelek az elmédben képekké sűrűsödnek, s ha időben érkezel, a közelmúlt eseményei úgy peregnek le lelki szemeid előtt, mint a jelen pillanatai.

Testvér! Ha értetted az Üzenetet, meglelt képességedet használd jó célra, hogy az váljék emberi fajunk dicsőségére! Az adás, mely révén a Terra egy bizonyos pontjáról elmédbe érkeznek a szavaim, most véget ér. Az útbaigazítást megkaptad, élj sokáig emberséggel, boldogul!

Pokrony eszelős tekintettel ült a fürdőszoba kövén. Az elméje, mely az előbb még csordultig volt töltve a Hang által elmondottakkal, üresen kongott. Aztán nagyot nyögve föltápáskodott. Lomhán magára vette a kabátot, a sálát, a sapkát, és mintha túlvilági erő húzná, elindult, le a liften, át az üvegfalú folyosón, az utcán: a OLSZLYT irányába.

Korán besötétedett, az utcán egy lélekkel sem találkozott; ha jár arra valaki, a városra ereszkedő sűrű szmog ügyis eltakarta volna.

A Levéltár az esti órában kihalt volt. Zárva találta a hatalmas főkaput. A falból kiálló fémklaviatúra – normális ember-agy számára – titokként őrizte a nyitó számsort. De Pokronynak elég volt kicsit összpontosítani, máris „látta” a biztonságiak főnökét, amint jóval a munkakezdés előtt beüti a megfelelő számokat. Ujja hajszálpontosan követte a több mint fél nappal korábban ott lévő ujj mozdulatait. A kapu könnyedén csúszott el az útjából. Tudta, senki sincs az épületben, mégis lábujjhegyen lopakodott fölfelé. A szíve vadul kalimpált, amikor elérte a megfelelő emeletet. Borzongva dőlt a hideg falnak. Szemét lehunyta, kétségbeesetten koncentrált...

...S akkor szép sorban kigyúltak a folyosó lámpái. Összerezzent az elméjébe tóduló fénytől, ám rögtön megnyugodott, amint „meglátta” magát fölszédelegni s belépni a komputer-osztály ajtaján. Rövidesen távozott onnan. Pár perc múlva kivágódott az osztály ajtaja, Csábi Titanilla sietett utána, hanyagul begombolt köpenye alól elővillant formás combja, kezében nagy sárga papírlapot lobogtatott. Talán kiáltott is valamit, aztán megtorpant. A lépcső felől egy kövér alak tűnt fel. Bár a lány arcára kiült a csalódottság, odalépett hozzá, s átadta neki a lapot. De a férfi ennyivel nem érte be, hosszan magyarázott, majd – látva a lányon az elutasítást és a távozás szándékát – váratlanul megragadta a csuklóját! Titanilla ellenkezett, s mintha sikoltott volna! A fickó befogta a száját, s a közeli toalett-helyiségbe rángatta...

Abronsként szorította az összpontosítás Pokrony József fejét, minden erejét fölemésztette; elgyengülve csúszott le a folyosó padlózatára.

...Kisvártatva a férfi kilépett a helyiségből és becsukta maga után az ajtót. A lépcső előtt betűrte ingjét a nadrágba, s még egyszer körülnézett. A folyosó,

szerencséjére, néptelen volt. Egy villanásnyi időre „találkozott” Pokrony és a férfi tekintete, aztán az illető vigyorogva lesétált.

József még mindig térdelt, nyújtóznia kellett, hogy elérje az ajtó kilincsét. Nem akart benézni, ám nem lehetett kikerülni a kiáramló gyenge sugárzást.

A lány ott feküdt a kövezeten: gyűrött köpenye kigombolva, bugyiját letépte róla az a szadista alak, a haja csapzottan terült szét. A szeme azt a másodpercet – a téboly pillanatát – rögzítette, amikor meggyalázott gazdája örökre felhagyott a világ gonoszságának tűrésével!

Pokrony nem emlékezett rá, mikor ért haza. Megtermett, fehér köpenyes férfiak várták a lakásában, és még valaki... Az agyába ültetett chip idejekorán jelezte a különösen felindult lelkiállapotát, de őrei megvárták, amíg a Levéltárból hazatántorog. Az okára rövidesen választ kapott: az orvos mögül Kemény hadnagy lépett elő. Indulattól összeszorított ajakkal szűrte a szavakat:

– Unalmas klisé, hogy a tettes mindig visszatér a bűntény elkövetésének helyszínére. Kétkedtem az ügyességében, Pokrony; figyeltük minden lépését, ám azt mégse hittem, hogy ilyen elemi hibát követ el. De ezzel a dilizéssel a végén sikerült kihúzni a nyakát a hurokból. Mint elmebeteget, át kell engednem az Egészségügyi Szolgálatnak. Azért higgyen nekem: a maga helyében inkább a gyors és biztos villamosszéket választottam volna, mint a kérlelhetetlen agyturkászokat!

A hadnagy arca szinte hozzáért az övéhez, de József rá sem hederített a más-sikból sugárzó gyűlöletre. Azt is némán tűrte, hogy ráerőszakolják a kényszerzub-bonyt. Lehunyt szemmel próbált ismét, utoljára koncentrálni...

Két arc jelent meg előtte... Csábi Titanilla fájdalom, halottá merevedett vonásai és Zsíros Szaniszló kéjtől fénylő, sátáni ábrázata!

Szombathely, 1988–2015